

een touw.” Hij lachte schamper.

Zijn vlucht had voor opschudding gezorgd. Dagenlang werd hij opgejaagd, verschool hij zich in riolen en steegjes, en leefde hij voortdurend met de angst ontdekt te worden. Toen de druk eindelijk afnam, waagde hij zich naar buiten. In het donker trok hij de woestijn in.

“Ik herinnerde me een oase, waar ik eerder met een karavaan gestopt was. Dat was mijn enige kans.”

’s Nachts volgde hij de sterren, overdag groef hij zich in. Hij toonde Janno een zware reiscape.

“Dikke wol. Mijn tent. Overdag is het er bloedheet en ’s nachts ijskoud. Ik had geen eten, geen water en na drie dagen was ik op.”

“Je moet doodsbang geweest zijn,” zei de schipper.

Mats schudde zijn hoofd. “Juist niet. Ik was kalm. Ik zag een zandheuvel en dacht: daar ga ik liggen, dan vinden ze me wel. Maar achter dat heuveltje lag de oase. Ik kon de struiken tegen de lucht zien afsteken. Ik weet niet meer hoe ik er gekomen ben, alleen dat het water glinsterde in het maanlicht. Het was echt.”

Hij herinnerde zich wel hoe hij dronk, zich in de poel liet zakken en huilde van opluchting. De weg naar huis was nog lang, maar nu had hij water en hoop. Even later was hij in slaap gevallen, uitgeput maar levend.

“De volgende ochtend werd ik wakker van een zacht, brommend geluid,” vervolgde Mats. “Eerst dacht ik dat ik droomde, maar toen ik opkeek, zag ik twee dromedarissen. Eén stond ingespannen voor een wagen, de ander stond stil - en daar, tussen zijn poten, lag een man. Zwaargewond.”

“De man van de schat,” zei Janno.

“Laat me even vertellen,” zei Mats met een glimlach. “Zijn kleding viel meteen op: felle kleuren, een tulband, gouden ringen, edelstenen. Hij was niet van hier. Alles aan hem was... anders. Er stak een pijl dwars door zijn rug. Hij had zijn hart gemist, maar was door een long gegaan.”

Geschrokken was Mats naar de man gelopen, had de pijl boven de huid afgebroken en hem voorzichtig omgedraaid. Hij was heler - geboren met de gave om te genezen. Zijn hele leven had hij mensen opgelapt, wonden geheeld, zieken bijgestaan en pijn verlicht, maar voor deze man was er geen hoop meer; hij verdronk in zijn eigen bloed.

“Je heb niet verteld waarom je tot de galg veroordeeld was?” zei de schipper. Mats keek hem aan en zweeg even. “Dat is... een ander verhaal.”

“Het is een lange reis.”

Mats zuchtte.

Een jarenlange verwoestende burgeroorlog had zijn land verscheurd. Landheren vochten bloederige oorlogen uit, ten koste van het gewone volk. Dit had zijn tol geëist: de bevolking was uitgeput en het land werd verder ondermijnd. Mats had zich vaak afgevraagd hoe lang deze wanorde nog vol te houden was?

De laatste reizigers en handelaren die de haven van Tréchuet nog aandeden, vertelden verhalen over een verre, zonnige plek - een oase van rust. Daar waren de mensen tevreden en de heersers rechtvaardig. Het volk vereerde magische katten - wezens van een andere orde, die met één blik de chaos bedaarden en met hun stille aanwezigheid verval op afstand hielden, alsof zelfs de tijd hen respecteerte.

Aangewakkerd door de verhalen verliet hij Tréchuet. Vastbesloten dat geheimzinnige, betoverende land zelf te vinden. En als die magische katten echt bestonden, dan zou hij ze opsporen, vangen en mee terugnemen - een machtig geschenk voor de Heren van Het Huis van Tréchuet.

Zijn reis duurde jaren en bracht hem door onbekende landen. Vaak bleef hij ergens hangen en gebruikte zijn helende gaven om te overleven. Uiteindelijk kwam hij in een vreemd land met een onbekende taal, maar de zandstenen muren waren versierd met katten-symbolen - en wist zeker dat dit de plek was waar hij moest zoeken.

Met tekeningen in het zand probeerde hij duidelijk te maken wat hij zocht en uiteindelijk werd hij gewezen op een verborgen markt tussen de rotsen. Maar daar vond hij alleen maar zieke, verwaarloosde huiskatten. Ondervoed en vol schurft.

Na veel gebaren en moeizame communicatie leerde hij dat de magische katten tot een zeldzame bloedlijn behoorden. Niemand wist waar ze vandaan kwamen en alleen de rijksten bezaten er een. De kans dat hij er zelf, ooit, een te zien kreeg, was bijna nul.

De keiharde waarheid drong tot hem door. Na jaren zoeken was hij eindelijk op de juiste plek gearriveerd, maar zijn doel zou hij nooit bereiken. Teleurgesteld besloot hij terug naar huis te gaan, onzeker of zijn thuis, na al die tijd, nog wel bestond.

Hij nam een andere route en passeerde een stad vol paleizen. De mensen droegen linnen gewaden met gouden banden en hadden veel bedienden om zich heen - duidelijk een stad van de elite.

“Ik kreeg weer hoop,” zei Mats. “Ik wilde het nog één keer proberen.” Vol vertrouwen liep hij naar het centrum, toen een hoogzwangere vrouw plotseling flauwviel. Hij rende haar te hulp, maar werd bruut weggetrokken en geslagen. Voor hij het wist zat hij opgesloten in een smerig hok met weinig eten en vuil water.

“Het leek alsof ik een ongeschreven regel had overtreden,” vertelde Mats, nog steeds geschokt. “Ik begreep niet wat ik fout had gedaan, en ik kon mijn bedoelingen niet uitleggen.”

“Je mag deze vrouwen niet aanraken,” zei de schipper. “Zij zijn als goden, hier.”

Mats keek verbaasd: “Ik had haar nog niet eens aangeraakt.”

“Wat gebeurde er toen?” vroeg de schipper.

Mats vertelde: dagen van vernedering en mishandeling volgden. Uiteindelijk werd hij voor een tribunaal gesleept en veroordeeld. Buiten wachtte de galg en naast het schavot stond een kolossale man met een reusachtig zwaard.

“Dat was het moment dat ik echt in paniek raakte. Ik kon bijna niet ademen, zo bang was ik. Ik rukte me los van mijn bewakers en zetten het op een lopen.”

Als een bliksemschicht had hij zich ruw een weg gebaand door de menigte en was verdwenen voordat iemand door had wat er gebeurde. Dagenlang had hij zich verscholen, tot hij de woestijn in vluchtte. En na die helse tocht bevond hij zich, dus, in die oase - naast een stervende man, twee dromedariën en een kar.

De schipper keek hem met onverholen bewondering aan: “Knap werk, man. Dat kunnen er niet veel.”

“Nee, maar nu komt het: terwijl ik een laatste poging deed om de stervende man te helpen, zwaaide hij met zijn arm. Hij kreunde, gorgelde, spuugde bloed en wees naar de kar. Dus ik liep erheen en trok een zijden doek weg. Er stonden twee grote, koperen kooien onder, met elk drie kittens erin.”

Janno wees naar de vracht op het dek.

“Ja,” zei Mats. “Die kooien, precies. Maar ik had geen idee dat die beesten zo groot waren. Het waren duidelijk nog kittens - net los van hun moeder. Heel jong, maar hun formaat... bizar. En hun vachten... Ik had dat nog nooit gezien.”

De vachten van de katten glansden als gepolijst metaal: diepzwart, zilverachtig grijs en parelmoerwit. Hun ogen waren groter dan normaal en leken op